

Sygn. akt **III C 3639/18**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2021 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Justyna Barczyk-Swalska
Protokolant:	sekretarz sądowy Kamila Żebryk

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2021 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna w W.

przeciwko P. F.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 72.791,91 zł (siedemdziesiąt dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 9 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.217 zł (jedenaście tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 3639/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 9 kwietnia 2018 roku (...) Bank S. A. z siedzibą w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła, na podstawie którego P. F. zostanie zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 72 791,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 11 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dysponuje prawidłowo wypełnionym wekslem własnym z klauzulą bez protestu wystawionym przez dłużnika P. F.. Powód nabył wszystkie prawa z przedmiotowego weksła przez indos od Banku (...). Jednocześnie powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z oryginału weksła znajdującego się w tut. Sądzie w aktach sprawy I C 795/17, wskazując, że powód w dniu 12 lipca 2017 roku wystąpił do tut. Sądu z powództwem o zapłatę z tytułu przedmiotowego weksła, zaś pismem procesowym z dnia 16 sierpnia 2017 roku złożył oświadczenie o cofnięciu pozwu bez zrzeczenia się roszczenia. Powyższe skutkowało, że oryginał weksła pozostał w aktach sprawy I C 795/17.

W odpowiedzi na w/w pozew kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego P. F. wniósł o oddalenie powództwa w całości, o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania w sprawie oraz przyznanie kuratorowi wynagrodzenia według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zakwestionował załączoną do pozwu kserokopię weksla własnego, wskazując, że powód nie wykazał że jest prawnym posiadaczem (oryginału) weksla. Podniósł także, że przeniesienie wierzytelności przez indos na rzecz powoda jest nieważne z uwagi na treść pełnomocnictwa udzielonego W. M.. Kurator nadto wskazał, że powód nie wykazał faktu, że przed wytoczeniem powództwa skutecznie przedstawił pozwanemu weksel do zapłaty w terminie płatności weksla, a zatem nie ma prawa do żądania zapłaty odsetek za opóźnienie od daty wskazanej pozwem.

Po miejscu pobytu pozwanego, pozwany P. F. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania w sprawie. W uzasadnieniu pozwany przyznał, że był stroną umowy o kredyt z dnia 13 lipca 2012 roku, jednak wskazał, że nigdy nie dostał od Banku pisemnego wypowiedzenia tej umowy. Pozwany zakwestionował nadto weksel dołączony do pozwu, wskazując na jego nieczytelność, kwestionując datę wystawienia weksla, jak również datę jego wypełnienia. Pozwany wskazał, że nigdy nie otrzymał zawiadomienia o dacie i miejscu wykupu weksla, podnosząc w tym zakresie zarzut uzupełnienia weksla In blanco niezgodnie z porozumieniem tj. deklaracją wekslową. Z ostrożności procesowej podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia.

Postanowieniem z dnia 07.04.2021 r. kuratora ustanowiony dla pozwanego jako nieznanego z miejsca pobytu został zwolniony od udziału w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lipca 2012 roku P. F. zawarł z (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą w W. umowę o FM BIZNES KREDYT nr (...). Zgodnie z postanowieniami umowy kwota kredytu (tj. przyznana kwota kredytu, łącznie z finansowanym kosztem prowizji przygotowawczej) wynosi 105 000 zł. Umowa została zawarta na okres do dnia 13 lipca 2017 roku. Kredytu udzielono na rozwój działalności gospodarczej.

Strony ustaliły, że spłata kredytu zostanie zabezpieczona poręczeniem portfelowym (...) oraz wekslem własnym in blanco.

Niesporne, a nadto dowód:

- umowa o kredyt z dnia 13 lipca 2012 r. z załącznikami k. 69 – 71.

Tego samego dnia zawarta została pomiędzy tymi samymi stronami umowa zabezpieczenia kredytu, przy czym (...) Bank S. A. występował w niej jako P. (...). Zgodnie z art. 2 ust. 2 przedmiotowej umowy P. (...) oświadczył, że kwota Jednostkowego Poręczenia zabezpieczającego Kredyt wynosi 80 000 złotych i stanowi 80% kwoty głównej kredytu.

Zabezpieczeniem należytego wykonywania umowy jest weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową każdorazowo wystawiony przez Kredytobiorcę na rzecz Menadżera (art. 3 ust. 1 umowy).

Pośrednikowi Finansowemu przysługiwało prawo dochodzenia wynikających z niniejszej umowy lub z umowy kredytu roszczeń przysługujących Menadżerowi lub instytucji Zarządzającej przeciwko Kredytobiorcy, w szczególności roszczenia o zwrot kwoty wypłaconego Jednostkowego Poręczenia, wraz z należnymi odsetkami, w tym do ich dochodzenia w drodze negocjacji lub kroków prawnych.

Niesporne, a nadto dowód:

- umowa zabezpieczenia kredytu z dnia 13 lipca 2012 r. k. 73 – 75.

P. F. wystawił na rzecz Banku (...) weksel własny in blanco zgodnie z postanowieniami zawartych w dniu 13 lipca 2012 roku umów.

Bank (...) indosował weksel poprzez napisanie na nim „Dnia 11 maja 2015 r. wstępujemy bez odpowiedzialności (...) Bank (...) S. A., ale nie na jego zlecenie”.

Następnie Bank (...) uzupełnił weksel in blanco wystawiony przez P. F.. Zgodnie z jego treścią P. F. miał dnia 10 czerwca 2015 roku zapłacić bez protestu za weksel własny na zlecenie Banku (...) sumę 72 791,91 złotych. Jako miejsce płatności weksla wpisano S..

Dowody:

- wypełniony weksel in blanco – kserokopia k. 14 (oryginał w aktach I C 795/17),
- deklaracja wekslowa k. 72– 72v.

Pismem z dnia 5 czerwca 2013 roku FM Bank wypowiedział pozwanemu umowę kredytu, wskazując że zaległość wynosi 98 590,43 zł.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy – k. 76.

Pismem z dnia 24 sierpnia 2015 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. skierował do pozwanego na adres ul. (...) w S. zawiadomienie o uzupełnieniu weksla i wyznaczeniu terminu płatności sumy wekslowej wynoszącej 72 096,62 zł i wezwał go do zapłaty tej kwoty do dnia 7 września 2015 roku.

Dowód:

- zawiadomienie – k. 24 sierpnia 2015 roku z dowodem nadania– k. 114 -117.

W dniu 28 października 2016 roku doszło do rebrandingu (...) Bank (...) S.A. zmienił nazwę na (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

Niesporne, a nadto dowód:

- odpis KRS powoda k. 12 – 10 v.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

(...) Banku S.A. z siedzibą w W. przeciwko P. F. zostało uwzględnione niemalże w całości, za wyjątkiem roszczenia odsetkowego (daty początkowej naliczania odsetek od zasądzonej należności głównej).

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż pozwanego (...) Bank spółkę akcyjną z siedzibą w W. łączyła umowa o FM BIZNES KREDYT nr (...), a także fakt zabezpieczenia roszczeń z tego tytułu poprzez wystawiony przez P. F. weksel własny in blanco. Powyższe nadto wynika z przedłożonych do akt dokumentów w tym wspomnianej umowy kredytowej.

Tytułem wyjaśnienia wskazać należy, że wekslem in blanco jest dokument zawierający co najmniej podpis wystawcy bądź akceptanta złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, któremu świadomie brak niektórych istotnych elementów, co do którego istnieje porozumienie między wystawcą a osobą której wystawca wręczył weksel dotyczące warunków późniejszego uzupełnienia brakujących elementów, mogących po uzupełnieniu stać się wekslem pełnym.

Strona pozwana nie zgłosiła skutecznych zarzutów dotyczących ważności weksla, ani skuteczności jego indosowania, a nawet uzupełnienia go niezgodnie z deklaracją wekslową.

Kurator pozwanego zakwestionował załączoną do pozwu kserokopię weksla własnego oraz skuteczność przeniesienia wierzytelności przez indos z uwagi na brak umocowania W. M.. Nadto wskazał, że powód nie wykazał faktu, że przed wytoczeniem powództwa skutecznie przedstawił pozwanemu weksel do zapłaty w terminie płatności weksla, a zatem nie ma prawa do żądania zapłaty odsetek za opóźnienie od daty wskazanej pozwem.

Pozwany natomiast skupił się w zasadzie wyłącznie na podniesieniu zarzutu, że nie został wezwany do zapłaty rzekomego zadłużenia, czy też wykupienia weksla. Jego zdaniem powód nie wystosował do niego ani wezwania do zapłaty, ani też wezwania do wykupu weksla.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowiły przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż oryginał weksla znajduje się w aktach dołączonych I C 795/17. Przed tut. Sądem pomiędzy stronami toczyło się postępowanie w sprawie I C 795/17 o zapłatę z tytułu przedmiotowego weksla. Wobec cofnięcia przez powoda pozwu bez zrzeczenia się roszczenia, Sąd umorzył postępowanie w sprawie, nie zwracając stronie powodowej oryginału weksla, który został pozostawiony w aktach sprawy I C 795/17, które zostały dołączone do niniejszej sprawy rozpoznawanej pod sygnaturą akt III C 3639 /18. Tym samym uznać należy, strony niniejszego postępowania miały możliwość do zapoznania się z oryginałem weksla. Dodatkowo pozwanemu w dniu 7 października 2020 roku (k. 102) doręczono skutecznie odpis pozwu wraz z załącznikami, w tym kserokopią weksla własnego wystawionego przez dłużnika P. F., który odzwierciedla treść oryginału tego dokumentu. Tak więc zarzut, że w aktach znajduje się wyłącznie kserokopia weksla, który z kolei nie może stanowić podstawy do zasądzenia roszczenia na rzecz powoda należało uznać za bezpodstawny.

Za nietrafny należało również uznać zarzut braku skuteczności przeniesienia roszczenia przez indos z uwagi na brak umocowania pracownika Banku (...), do dokonywania przeniesienia weksla przez indos. Z załączonego do pozwu pełnomocnictwa (k. 15) wynika bowiem, że W. M. uprawniony był do dokonywania innych czynności związanych z obrotem wekslowym w ramach dochodzenia roszczeń przysługujących Bankowi (...) w ramach realizacji projektów związanych z Funduszem Powierniczym (...) Województwa (...). Zależało zatem przyjąć, że zakres uprawnień pełnomocnika obejmował również dokonywanie indosu.

Odnośnie zarzutu braku wezwania do zapłaty oraz do wykupienia weksla wskazać należy, że zobowiązanie wekslowe istnieje bez względu na fakt przedstawienia weksla do zapłaty. Ewentualny brak przedstawienia do zapłaty weksla ma wpływ wyłącznie na to, czy od sumy wekslowej można żądać odsetek. Należy podkreślić, że w doktrynie i orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że przedstawienie weksla do zapłaty nie jest warunkiem powstania roszczenia. Ten więc zarzut – o ile słuszny co do zasady – nie wpływa na ważność i skuteczność weksla, a jedynie na zasadność żądania odsetkowego od kwoty uwidocznionej na wekslu.

Zgodnie z art. 9 w zw. z art. 104 Prawa wekslowego wystawca weksla własnego odpowiada za zapłatę weksla. W sprawie niewątpliwym jest, że pozwany P. F. wystawił na rzecz Banku (...) weksel in blanco, który następnie został przez niego uzupełniony. Przedstawiony przez powoda weksel spełnia wszystkie warunki formalne, jakie prawo wekslowe przewiduje dla ważności weksla: nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono, przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej, nazwisko osoby/nazwa podmiotu, na której/ którego rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana, termin i miejsce płatności, oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu i podpis wystawcy wekslu (art. 101 i 102 Prawa wekslowego).

Wskazać również należy, że zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe każdy weksel można przenieść przez indos, chociażby nie był wystawiony wyraźnie na zlecenie. Przeniesienie weksla in blanco może nastąpić przez proste wręczenie, przez indos, zarówno przed uzupełnieniem weksla, jak i po jego uzupełnieniu, jeżeli wystawca weksla nie zakazał jego indosowania lub przez umowę przelewu wierzytelności. W ocenie Sądu sam fakt

przejęcia na powoda wystawionego przez pozwanego weksla in blanco w drodze indosu, nie budzi wątpliwości. Prawo wekslowe w art. 13 określa formę indosu, który powinien być napisany na wekslu lub na złączonej z nim karcie dodatkowej (przedłużku) i podpisany przez indosanta. W niniejszej sprawie indos został napisany na wekslu, pod jego treścią i zawiera wskazanie indosatariusza. Tym samym, w ocenie Sądu, należy uznać go za skuteczny.

W polu widzenia zachować wypada również, że strona powodowa wykazała treść stosunku podstawowego, którego wykonanie zabezpieczał weksel, a w tym wysokość zaciągniętego przez pozwanego zobowiązania pieniężnego. Strona pozwana zaś nie przedstawiła żadnego dowodu, aby spłaciła zaciągnięty kredyt w większym stopniu aniżeli wynika to ze stanowiska przedstawionego przez powoda.

Mając na uwadze powyższe - przyjmując, że przedstawiony przez powoda weksel jest ważny i skutecznie indosowany w pkt. I sentencji Sąd zasądził od P. F. na rzecz powoda (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 72 791,91 zł.

Wskazana w wekslu kwota – zdaniem Sądu – została wpisana prawidłowo i nie przekraczała 80% kapitału kredytu, który zabezpieczała.

Pozwany nie przedstawił zaś zarzutów co do tego sposobu obliczenia sumy wekslowej, a pamiętać należy, iż zobowiązanie wekslowe ma charakter abstrakcyjny.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało natomiast, że pozwany został skutecznie wezwany do zapłaty oraz do wykupienia weksla, co rodziło skutek w postaci częściowego oddalenia roszczenia odsetkowego. Zgodnie z treścią art. 38 Prawa wekslowego Posiadacz weksla, płatnego w oznaczonym dniu albo w pewien czas po dacie lub po okazaniu, powinien przedstawić go do zapłaty, bądź w pierwszym dniu, w którym można wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następujących dni powszednich.

Przedstawienie weksla do zapłaty polega na okazaniu trasatowi lub wystawcy weksla własnego oryginału weksla wraz z wyraźnym lub dorozumianym wezwaniem do zapłaty i na gotowości wydania przy zapłacie weksla, pokwitowanego przez posiadacza (por. K. Piasecki, Komentarz, s. 47; I. Rosenblüth, Komentarz, s. 188).

Przedstawienie weksla do zapłaty przewidziane w art. 38 Prawa Wekslowego następuje także w sytuacji, gdy posiadacz weksla umożliwi wystawcy weksla własnego zapoznania się z oryginałem weksla w miejscu jego płatności (orz. SN z 21.3.2001 r., III KKN 322/00, OSNC 2001, Nr 11, poz. 164).

Przepis art. 38 prawa wekslowego wymaga, aby posiadacz weksla płatnego w oznaczonym dniu lub w pewien czas po dacie lub po okazaniu, przedstawił go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym może wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następujących dni powszednich. Weksel powinien być przedstawiony wystawcy, ale zaniechanie tej czynności wobec wystawcy wywiera skutki także wobec poręczycieli, gdyż ich odpowiedzialność jest taka sama jak osób, za które udzielono poręczenia. Powszechnie przyjmuje się, że przewidziany w tym przepisie wymóg przedstawienia weksla do zapłaty ma służyć zapewnieniu dłużnikowi możliwości oceny legitymacji posiadacza weksla oraz sprawdzeniu sposobu wypełnienia weksla (vide: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi I Wydziału Cywilnego z dnia 18 czerwca 2015 roku, w sprawie I ACa 1867/14).

Analizowany art. 38 prawa wekslowego nie pozbawia wierzyciela wekslowego możliwości domagania się zapłaty przez dłużnika odsetek ustawowych. Jednakże jedynie przy spełnieniu wymogu przedstawienia weksla, niezapłacenie sumy wekslowej powoduje opóźnienie po stronie dłużnika od dnia płatności weksla. W przeciwnym razie opóźnienie powstaje dopiero po dacie przedstawienia weksla do zapłaty. W orzecznictwie podkreśla się, że nieprzedstawienie weksla do zapłaty jego wystawcy rodzi co do odsetek tylko ten skutek, że wierzyciel wystawcy, będący posiadaczem weksla, może ich dochodzić nie od dnia przedstawienia weksla do zapłaty, którego nie było, ale od dnia, w którym wystawca weksla mógł dokonać oględzin tego dokumentu i stwierdzić czy istnieje jego zobowiązanie wekslowe (tak SN w wyroku z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie I CK 224/04, LEX nr 277075).

Co do zasady uprawnione jest stanowisko, że przedstawienie weksla w rozumieniu art. 38 prawa wekslowego może nastąpić także w postępowaniu sądowym, gdyż złożenie w nim weksla umożliwia dłużnikowi uzyskanie takich samych informacji, jak okazanie mu weksla przez jego posiadacza. Za datę przedstawienia weksla nie może być jednak uznana data wniesienia pozwu czy samego zawiadomienia dłużnika o toczącym się postępowaniu. Decydować powinna chwila, kiedy dłużnik miał faktycznie możliwość zapoznania się ze złożonym wekslem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2010 r., sygn. akt V CSK 461/09, LEX 852599; wyrok z 23 listopada 2004 r., sygn. akt I CK 224/04, LEX nr 277075).

Za bezzasadny należało nadto uznać podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia.

Weksel przedstawiony do zapłaty w niniejszym postępowaniu był niepełnym w chwili wystawienia i jednocześnie - wskutek jego uzupełnienia - wekslem własnym, zawierającym bezwarunkowe przyrzeczenie wystawcy zapłacenia określonej sumy pieniężnej we wskazanym miejscu i czasie i stwarzającym bezwarunkową odpowiedzialność osób na nim podpisanych.

Zgodnie z art. 70 prawa wekslowego roszczenia wekslowe przeciw akceptantowi ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech, licząc od dnia płatności weksla, roszczenia posiadacza weksla przeciw indosantom i wystawcy ulegają przedawnieniu z upływem roku, licząc od dnia protestu, dokonanego w należyтым czasie, w przypadku zaś zastrzeżenia "bez kosztów" - licząc od dnia płatności, natomiast roszczenia indosantów między sobą i przeciw wystawcy ulegają przedawnieniu z upływem sześciu miesięcy, licząc od dnia, w którym indosant wykupił weksel albo w którym sam został pociągnięty do odpowiedzialności sądowej. Zgodnie z art. 103 pkt 3 powołanej ustawy, do weksla własnego stosuje się w kwestii przedawnienia przepisy o wekslu trasowanym (art. 70 i 71 pr. weksl.), o ile nie zostają w sprzeczności z istotą weksla własnego. Art. 104 pr. weksl. stanowi, iż odpowiedzialność wystawcy weksla własnego jest taka sama, jak akceptanta weksla trasowanego.

Termin płatności weksla stanowiącego podstawę żądań powoda oznaczony został na 10 czerwca 2015 r. Pozew w sprawie wpłynął zaś pierwotnie w dniu 12 lipca 2017 roku, następnie zaś wobec cofnięcia powództwa i umorzenia postępowania, został ponownie złożony w dniu 12 kwietnia 2018 roku, a więc niewątpliwie przed upływem trzech lat od daty płatności weksla. Wobec powyższego zarzut przedawnienia roszczenia należało uznać za chybyony.

W analizowanej sprawie pozwany słusznie podniósł, że powód nie wykazał faktu, że skutecznie przedstawił pozwanemu weksel do wykupu w dacie wskazanej w pozwie. W aktach sprawy brak jest bowiem jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego okoliczność uzasadniającą domaganie się przed powoda odsetek od dnia 11 czerwca 2015 roku. Należy jednak wskazać, że w dołączonej do pozwu deklaracji wekslowej pozwany oświadczył, że Menadżer ma prawo opatrzyć weksel według swojego uznania, miejscem i datą wystawienia oraz płatności, przy jednoczesnym zawiadomieniu dłużnika o dacie i miejscu wykupu weksla listem poleconym wysłanym co najmniej na 14 dni przed terminem płatności weksla na adres: (...) 83A/4, (...)-(...) S..

Jak wynika natomiast z dołączonego przez stronę powodową do akt zawiadomienia o uzupełnieniu weksla i wyznaczeniu terminu płatności sumy wekslowej z dnia 24 sierpnia 2015 roku skierowanego do pozwanego na adres ul. (...) w S., (...) Bank (...) S.A. w związku z niewykonaniem przez pozwanego jako dłużnika wekslowego zobowiązań wynikających z umowy kredytu nr (...), zawiadomił dłużnika że przestępuje do uzupełnienia weksla własnego, wystawionego przez dłużnika zgodnie treścią deklaracji wekslowej podpisanej w dniu 27 lipca 2012 roku. W treści zawiadomienia wskazano sumę wekslową tj. kwotę 72 096,62 zł, stanowiącą równowartość kwoty poręczonej na rzecz banku (...) oraz termin i miejsce zapłaty. Jak już wskazano, przedmiotowe pismo skierowane zostało do pozwanego na adres ul. (...) w S., zaś jak wynika z dołączonego do akt dowodu nadania, przesyłka została skierowana do pozwanego na tenże adres w dniu 25 sierpnia 2015 roku.

Powszechnie przyjmuje się, że dowód nadania przesyłki pocztowej listem poleconym stwarza domniemanie doręczenia.

To na pozwanym ciążył zatem ciężar dowodu wykazania, iż przesyłka polecona do niego nie dotarła i nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią. Domniemanie doręczenia przesyłki rejestrowanej, wynikające z dowodu jej nadania, może być przez adresata obalone przez wykazanie, że nie miał możliwości zapoznania się z zawartym w niej oświadczeniem woli. (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 II CSK 454/09).

Stosownie do art. 61 § 1 kc oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła się zapoznać z jego treścią. Kodeks cywilny przyjął zatem w sprawie składania oświadczeń woli teorię doręczenia. Według tej teorii dla przyjęcia, iż oświadczenie woli zostało złożone innej osobie, istotna jest chwila dojścia treści tego oświadczenia do wiadomości tej osoby. Domniemywa się przy tym, iż adresat zapoznał się z treścią oświadczenia, gdy doszło do niego w sposób umożliwiający zapoznanie się z treścią oświadczenia. Dla spełnienia wymogu skuteczności złożenia oświadczenia w świetle tego przepisu jest decydujące to, że istniała możliwość zapoznania się przez adresata z treścią oświadczenia. Jeżeli oświadczenie zostało przesłane pocztą składający oświadczenie powinien wykazać, np. za pomocą pocztowego dowodu nadania lub zwrotnego poświadczenia odbioru, że korespondencja została adresatowi doręczona. Dowód nadania nie potwierdza przy tym doręczenie korespondencji lecz jest dowodem prima facie (vide: wyrok SA w Warszawie z 28.10.2011- VI ACa 445/11-niepubl. i uzas. Wyroku SN z 20.01.2004 VI CK 358/02 – „Wokanda” 2004/9/6).

Powód wykazał, że zawiadomienie o uzupełnieniu weksla i wyznaczeniu terminu płatności sumy wekslowej z dnia 24 sierpnia 2015 roku nadał listem poleconym na adres pozwanego wskazanego w deklaracji wekslowej tj. S. ul. (...), pozwany natomiast nie wykazał aby w dacie skierowania do niego pisma na powyższy adres, zamieszkiwał gdzie indziej oraz aby o fakcie tym informował powoda. Tym samym stwierdzić należało, że przedmiotowe zawiadomienie zostało skierowane do P. F. w sposób umożliwiający zapoznanie się przez pozwanego z treścią tego oświadczenia.

Przyjąć należało, że pozwany miał rzeczywistą możliwość zapoznania się z treścią weksla już od dnia 25 sierpnia 2015 roku (data nadania pisma do pozwanego – k. 117). Jednocześnie mając na względzie treść deklaracji wekslowej, która określała, że przedstawienie weksla dłużnikowi ma nastąpić co najmniej na 14 dni przed terminem płatności weksla, uznać należało, że roszczenie powoda stało się wymagalne najwcześniej w dniu 8 września 2015 roku.

Roszczenie o odsetki znajduje swoje oparcie w treści art. 481 § 1 k.c., który stanowi, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak zaś wynika z tezy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r. (II CK 146/02, Lex nr 82271) dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia.

Termin płatności weksla został ustalony na dzień 8 września 2015 r., a zatem od dnia następnego czyli od 9 września 2015 r. pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem zobowiązania. Tym samym roszczenie o odsetki od kwoty zasądzonej pozwem należało zasądzić od 9 września 2015 roku.

Wobec powyższego roszczenie odsetkowe od kwoty zasądzonej w punkcie I wyroku tj. 72 791,91 zł za okres od dnia 11 czerwca 2015 roku do dnia 8 września 2015 roku zostało oddalone jako niewykazane, co znalazło swoje rozstrzygnięcie w punkcie II sentencji wyroku.

Rozstrzygając sprawę Sąd oparł się na treści przedstawionych przez strony dokumentów – weksla, umowy o FM BIZNES KREDYT nr (...) z dnia 13 lipca 2012 roku wraz z załącznikami, umowy zabezpieczenia kredytu nr (...) z dnia 13 lipca 2012 roku oraz pozostałych dokumentów powołanych w stanie faktycznym. Dokumenty te nie budziły wątpliwości Sądu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

Uznając, iż zachodzą podstawy do obciążenia pozwanego całością kosztów procesu poniesionych przez powoda Sąd w punkcie III. sentencji wyroku zasądził więc od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11 217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na powyższą kwotę składały się oprócz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 5 400 zł, również opłata od pozwu w wysokości 3 640 zł (911 zł + 2 729 zł) , opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na kuratora w kwocie 2 160 zł .

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł, jak w wyroku.